

Ti, které upoutávají především čísla, věnují mimořádnou pozornost údajům vyjadřovaným v jednotkách množství či rozměrů, prožívají od zveřejnění výsledků posledního sčítání lidu z oblasti života církví v naší společnosti ne příliš povzbudivé období. Opět „to kleslo“ a to velice výrazně / a tak tomu je po celých posledních dvacet let, k nimž patří tzv. náboženská svoboda, od které jsem si tolik slibovali /. Takže dle těchto ukazatelů sehrává církev / bez ohledu na „dres“ (konfesi) / v této společnosti zřetelně okrajovou, možná i zanedbatelnou úlohu.

I když by se k těmto průzkumům dalo, ba i mělo ledasco povědět či namítnout, mám za to, že podstatně důležitější a závažnější je, ptát se, co a čím má církev být. A troufám si povědět, že náležité odpovědi na tyto otázky jsou důležitější a to i kdyby ona připomínaná čísla byla „lepší“ / ukazovala církev v příznivějším světle /. – Mám za to, že užitečným průvodcem v tomto zkoumání či hledání nám mohou být myšlenky z novozákonního pojednání, které je nadepsáno jako dopis Efezanům. Z nich se pak chci zastavit u těchto:

Církev není jenom záležitostí lidí – jejich přání, schopností, nálad. Samozřejmě, že k církvi patří jednotlivé „tváře, obličej“ / a způsob, jakým se s nimi zachází, je svědectvím, jak na tom církev „je“ (a úroveň zacházení s lidmi by měla být v církvi o poznání vyšší než ve společenstvích, které nemají s evangeliem nic společného, (oslovení bratře, sestro jistě není dobře se poslouchající fráze) /, ale církev je také „tělo Kristovo“ / Ef 4, 12 /, tedy je to „živý organismus“ / nikoliv mechanismus („nemající duši“)/, který má co do činění s Božími plány a záměry, prostor, do kterého vstupuje Bůh a který utváří svým jednáním, především láskou.

Je jistě užitečné připomenout si, jaká představa „stojí“ za slovem církev. Jsou to ti, které zastavilo jisté „volání“ / pozvání /, které vstoupilo do jejich všednodennosti a nabídlo jim novou / obsahově / cestu životem. V tomto smyslu jsou výmluvné příběhy o tzv. povolání učedníků, které jsou v úvodu všech evangelií, sbírek svědeckých příběhů o Ježíšovi. Ježíš „začíná“ tak, že zve na novou cestu, ke které bude patřit služba. Zve v Galileji, ne proto, že se zde zřejmě narodil a vyrůstal, ale proto, že je to území, které je stranou zájmů těch tzv. významných a důležitých / sídlících v Jeruzalémě /. Právě oni se jako první dozví o této možnosti a věřím, že každý, kdo se jí „chopil“, nelitoval.

K tomuto oddílu, jemuž dnes společně nasloucháme, patří i věta „v Kristu nás Bůh vyvolil před stvořením světa“ / v.3.- 4. /, kterou si někteří vykládají tak, že jiné naopak nevyvolil / ve smyslu diskriminačním – znevýhodňujícím, ubližujícím /. Já rozumím slovu vybrat především jako risku. Hospodin se pro někoho rozhodl, aniž s ním měl zkušenosti a jistotu, že se tato „investice“ vrátí. Pověděno jinak – Hospodin je v tomto vztahu aktivní / ne – vypočítavý /. A proto se před člověkem otevírá možnost, ke které by člověk se sám – vlastními silami a schopnostmi „nedoškrábal“.

Ten, kdo k této nabídce neřekne „ne“, bude „obdařen nebeskými dary“ / v.3 / . Tato slova nemíní, že příjemce těchto darů se dostane do jakýchsi „nadoblačných výšin“ / unikne z „šedi“ života („potu tváře jíst chléb“ (Gn 3, 19) /, ale sděluje a ukazuje, že je možné právě v tomto světě „žít jako syn (dítě – ČEP) světla“ / 5, 8 /, tedy jako ten, který neotročí Zlému a proto smí žít nadějným životem, k němuž patří obsah, který není soukromou záležitostí / obohacuje ty kolem.

Církev je tedy prostor, v němž jde především o službu. Nejprve tu, která souvisí s Ježíšovou cestou. A v ní jde v neposlední řadě o napravení vztahu Bůh člověk. Ten, který byl znetvořen, ztročen Zlým smí být vyvázán z tohoto otroctví a vyjít na novou cestu. A posléze tu, že tyto vyvázání a obnovení smí vycházet odtud na místa jiná a rozdávat zde to, co v církvi přijali, čím byli obdarováni. A tak to, co bývá v církvi označováno jako spasení, co ve skutečnosti znamená záchrana od Zlého / „vysvobod nás od Zlého (ČEP), zbav nás od Zlého“ (Kral) /, přestává být záležitostí jedinců a stává se možností pro každého.

Jak tedy my a církev ?

Církev je především takové společenství, kde na prvním místě stojí „to Boží“ / což v žádném případě neznamená, že záležitosti týkající se člověka stojí ne vedlejším (ne tak důležitým) místě /. Někdy se mi zdá, že jsme spíše jakési dobrovolné sdružení dobročinných aktivistů a snažistů a nejednou se ukazuje, že někteří dokáží víc / jejich srdce je mnohem vnímavější /. Samozřejmě, že církev není spolek „pambíčkářů“, ale kde jinde než v církvi se mají nasytit hladová srdce našich současníků ? Budme naprosto adresní – najdou příchozí duchovní stravu v tomto sboru, vychází z tohoto sboru „světlo“, které „svítí na cestu těm kolem“?

Zdá se mi nejednou, že se často považujeme samozřejmě za tu „lepší církev“. Nepochybně je i v naší církvi celá řada věcí, které pro nás mnoho znamenají / nechcete si doma „napsat na papírek“ alespoň tři z nich ? /, ale stejně tak je třeba ve vši upřímnosti vyznat, že je zde celá řada „vad na kráse“ / nechcete napsat

druhý papírek s takovými vadami a to tak, na čem já se osobně podílím ? / . Kudy z toho ven ? Jsem přesvědčen, že k dětem Božím patří i pokora a prosba o vyléčení takových neduhů. Půjdeme takovou cestou ?

Církev, společenství těch, kdo vyšli na cestu za Ježíšem je také prostorem obnovy a proměny. Aby jím skutečně bylo, na to nepotřebuje ty či ony vymoženosti, ale potřebuje se „otevírat nebi“ a nenechávat si tyto dary sobecky pro sebe. Ať tomu tak je v tomto tábořském společenství.

Tábor 29.1. 2012

vstup: J 15, 16a
čtení: Ž 121
před: Lk 1, 74 - 5
text: Ef 1, 3 - 5
VP:
poslání: Kol 3, 12 - 3

EZ 160 16
DEZ 607
SV 45

Vyznání a chvály :

Ž 40, 2

Hospodine, Pane náš laskavý a Otče dobrotivý,

K životu každého z nás patří děje, kdy se nám nedaří, kdy hledáme a bloudíme, kdy se setkáváme s bolestí a strachem, nevíme kdy a jak dál

Děkujeme, že o těchto událostech víš a to ne tak, že je zaznamenáváš, ale že nabízíš svou pomáhající a zachraňující ruku

Vyznáváme, že ne vždy se jí chápeme, nejdnou se pošetile rozhlížíme, zda by nebylo k mání něco lepšího

A tak se rozhlížíme a nenalzáme a ony nedobré děje nás mají dále ve své moci

Proto ve svém životě klopýtáme a nad to nejsme pomoci a přínosem těm, mezi které jsi nás postavil
Proto před Tebe předstupujeme v pokoře a voláme – Pane smiluj se, vysvobod' nás z tohoto bloudění a daruj nám novou možnost, přijmi prosíme za to náš upřímný dík

chválíme Tě , že Tvé laskavé pozvání na novou cestu životem, které je určeno všem bez rozdílu, neumlká

chválíme Tě, že Tvým předním cílem je odpuštění, zbavení břemene selhání

chválíme Tě, že smíme žít v tomto světě, domově, který nám připravila Tvá láska

Citáty:

„Kristus nebyl především učenec a vykladač židovských předpisů, ale především skutečný člověk. Kristus chce, abychom byli především skutečnými lidmi před Boží tváří.“
Dietrich Bonhoeffer, německý bohoslovec, odpůrce nacismu

„ Příčinou toho, proč člověk ztrácí důvěru v sebe, je ztráta pocitu, že je milován “.
Karel Čapek, spisovatel

Výročí:

24.1.

1990 + Amedeo Molnár, profesor církevních dějin na evangelické theologické fakultě, jeden z předních znalců české reformace

1945 osvobození vyhlazovacího tábora v Osvětimi ve kterém zahynulo také mnoho našich občanů, především Židů, jedním z mála, kteří přežili Arnošt Lustig, o svých zážitcích napsal řadu románů a pozdější profesor psychologie Viktor Emanuel Frankel, který své zážitky shrnul do knihy „A přesto říci životu ano“

30.1.

1460 + Petr z Chelčic, „ laik “ / ne farář /, který přemýšlel o duchovních otázkách, odmítá násilí, spis „ O boji duchovním “ / myšlenky se prosazují hlavní vahou, nesouhlasil s tím, že husité sáhli ke zbrani /, je označován za duchovního otce Jednoty bratrské, na Masarykově domě relief od Františka Bílka

31.1.

1815 Don Bosko, italský římskokatolický kněz, začal pracovat mezi dětmi z chudých rodin, zakladatel řádů salesiánů / pracují s dětmi tak, že pro ně připravují hodnotný program pro volný čas /

2.2.

1990 řehole u nás obnovují veřejně práci / ta jim byla v r. 1949 zakázána /

3.2.

1468+ Johannes Guttenberg, vynálezce knihtisku, 1452 vytisknul bibli, takže začala být dostupnou technicky i finančně

4.2.

1906 Dietrich Bonhoeffer, německý bohoslovec, který se zabýval otázkou oslovení člověka, který odmítá tradiční, všelijak pokřivenou představu Boha, zapojil se do odboje proti nacismu / Bekennende Kirche /, 1943 byl zatčen, po neúspěšném atentátu na Hitlera odsouzen k smrti a rozsudek byl na přímý Hitlerův rozkaz vykonán krátce před koncem války – 9.4. 1945 – ve Flossenburgu / nedaleko našich hranic /

1933 Adolf Hitler se stává německým kancléřem, začátek vlády nacismu, která skončila katastrofou 2. světové války

1948 zavražděn Mahatmá Gandí, indický náboženský myslitel, zastánce nenásilí a přívrženec nezávislosti Indie / do té doby britské kolonie /

1945 konference tří velmocí v Jaltě – Spojených států amerických, Velké Británie a Sovětského svazu, která rozhodla o uspořádání Evropy po skončení 2. světové války